Ч. 147 (13.306). Львів, субота 10. червня 1933. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. РІК LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Поразка московського імперіялізму на Далекім Сході.

Женева, початок червня 1933.

Справа українська буде рішена остаточно на самій Україні. Але наслідки впертої боротьби українського народу проти московського панування протягом останніх років показуються вже всюди, де більшовикам треба показати свою силу. Цеї сили вже нема, її більшовики вже витратили в великій мірі на боротьбу проти України та інших поневолених народів.

Радянсько-манджурський конфлікт сам по собі зовсім не є тяжким іспитом значіння Радянщини на міжнароднім терені. Але московський уряд провалився тут цілковито і виявив лише своє безсилля.

Продати східно-китайську залізницю значить для Совітів зруйнувати одну з головних основ своєї позиції на Далекому Сході. Ходить тут не так про стратегічне як про політичне ослаблення більшовиків.

Один українець, який перебув десятки літ у Китаю і подорожує тепер по Европі, оповідаючи мені багато цікавих річей про тамошне життя, казав, що великою образою є сказати якомусь китайцеві, що він „втратив лице". Щоби „зберегти лице", більшовики погодилися продати японцям східно-китайську залізницю, втративши вже її фактично. Відповідь була гідна японської дипльоматії. Більшовикам дали пораду звернутися з цією пропозицією до уряду Манджуго, отже визнати його, ризикуючи почути відповідь, що виплатити більшовикам належитости за залізницю не можна, бо її збудували за французькі гроші, а до того й інші держави мають „спірні" претенсії до Радянщини.

Пропозицію продати східно-китайську залізницю Японії більшовицька преса оголосила славетною перемогою московської дипльоматії та пацифістичної ідеї. Щось подібного писалаб більшовицька преса й тоді, колиб Японії запропонували купити Східну Сибір по окупації; а хто не вірив би, той мав би до діла з ГПУ. Але писання більшовицької преси призначене для робітників та колхозників, самих партійних московських націоналістів воно заспокоїти не може. Московська еміграція не дурно пропонувала їм боротися спільними силами за Далекий Схід. А бути менше націоналістичними ніж якась інша московська партія більшовики не сміють. Брак націоналізму був би кінцем більшовицького панування і попровадив би негайно до розбиття самої більшовицької партії. Для твердої тактики московського імперіялізму потрібна добра армія, а не підкопана „інородцями". Отже, чи бути чи не бути, от де заковика!

Більше націоналістичне крило московських більшовиків бачить порятунок лише у придушенні національних рухів у межах Радянщини та відбудові царської закордонної політики.

Справжній „русскій", Карл Радек, цитує в „Ізвестіях" шкільного історика з царських часів, Іловайського, який твердить, що „англічанка везде гадіт Россії", і відновляє славетні традиції „Новаво Времені". Радек справді не одинокий. Якийсь Н. Терентьев у „Ізвестіях" з 22. травня пише, що японську акцію в Китаю підтримує Англія; по його думці „англьо-японські суперечности відступають на другий плян перед ще глибшим анґльо-американським антаґонізмом, а головно перед потребами протирадянської політики англійського імперіялізму... Британський імперіялізм занадто глибоко загруз у противенствах супроти Злучених Держав, а головно в своїй авантюрницькій протирадянській політиці, яка прибирає в останнім часі все більше відкритий та активний характер, щоби мати можність радикально змінити фронт супроти Японії."

Єдина надія, яка лишилася більшовикам на Далекому Сході, є американсько-японське та більш ніж проблематичне американсько-англійське суперництво.

Нещаслива спекуляція східно-китайською залізницею попсувала остаточно й радянсько-китайські відносини. Коли китайська преса з властивою китайцям чемністю завважила, що пропозиція продати східно-китайську залізницю перечить не лише соціялістичним засадам, а й Мукденсько-Пекінському договорові з 1924 р., то Радек з питомою йому зухвалістю заявив в „Ізвестіях", що в китайськім „патріотичнім мішку імперіялістичного шила" не заховати. Вилаяв китайських ґенералів, що „майже без бою втратили Манджурію" та віддали „протягом якихсь двох тижнів гірський Джеголь, який можна булоб з мінімальними силами боронити місяці". Потім Радек лає вже по черзі всіх — Союз Народів, Комісію Літтона, „англійського імперіяліста" Вутхеда, англійських і японських „твердолобих", запевняє, що японські твердолобі „розбилиб собі чоло вдарившись об Радянщину", але переконує їх не робити цього, бо це тішилоб лише англійських „твердолобих". Нарешті Радек потішає китайців, що коли вони здобудуть собі назад Манджурію, то матимуть і східно-китайську залізницю, і запевняє, що лише більшовики є справжніми приятелями китайського народу, не зважаючи на продажу його залізниці. На нещастя більшовицьких демаґогів кілька тижнів тому військо китайського уряду звільнило більші простори центрального Китаю, заняті до цього більшовиками. Показалося, що відносини там були не кращі ніж у самій Радянщині. Більшовики повбивали там не лише заможніших мешканців, а й винищили та спустошили цілі села та міста. Отже вартість московської „приязні" китайцям тепер уже добре відома.

Більшовицька демагогія мала деякий успіх доти, доки в світі трималася ще леґенда про політичну, а відтак і мілітарну силу більшовиків. Політичне безсилля більшовиків блискуче задемонструвала націонал-соціялістична Німеччина. Своє мілітарне безсилля більшовики зрадили завчасу самі пропозицією продати східно-китайську залізницю. Пацифістичні запевнення більшовиків з цього приводу лише осмішують їх.

Фантазувати про вдержання програми царського імперіялізму можуть добре оплачувані писаки типу Радека, але в дійсності більшовики дбають покищо лише про те, щоби втримати принаймі те, що лишилося ще від царської спадщини. У Манджурії це їм не пощастило.

Свою неміч більшовики зрадили в дуже невідповідний для них час, на передодні світових сходин, де доведеться може кинути в рішаючий мент на вагу не лише золото, а й меч. Що більшовики золота вже не мають, відомо загально, тепер виявляється все більше, що й меч їх не багато вартий.

Обезброєна Німеччина лишилася рівновартною іншим великим державам, бо за її урядом стоїть справді нація. Совітщина, що має найбільшу в світі армію, шукає ласки Манджуго, бо не насмілюється навіть перевести мобілізації. І має слушність, проти 80 міліонів населення Московщини стоять готові до боротьби 70 міліонів населення поневолених націй і країв. А дати їм зброю в руки річ небезпечна.

Поразка московського імперіялізму на Далекому Сході наближає його поразку в межах самих Совітів.

М. Данько.

Торговельно-Кооперативна Школа у Львові.

Які виділи має Школа. — Які користи дає вона своїм абсольвентам.

Вже 22 роки працює наша Школа над придбанням українському народові робітників на економічному, а зокрема торговельному і кооперативному полі, та проте нераз стрічаємося із запитом, що це такого та школа і яка її мета й організація. Тож рік-річно приходиться нам пригадувати її нашій суспільности.

Наша Школа має ріжні виділи. Перший — це **трирічна наука для абсольвентів (ток) всенародніх шкіл у віці 14—17 літ** (старші мусять подавати до Кураторії прохання про дозвіл на впис). Тут учать 1) загально-освітніх предметів, а саме: релігії, української, польської і німецької мови, письма, руханки і гігієни, 2) господарських: господарської географії й історії та кооперації (історія і теорія), 3) фахових: книговодства загального і кооперативного, купецьких рахунків, ділового листування, конторових праць, науки про торговлю, товарознавства, стенографії, писання на машинах.

Школа має всі права прилюдних шкіл. Покінчення Школи дає право на працю в торговлі, промислі кооперативному і приватному та в державній службі II. категорії урядовців нарівні з матуристами гімназії. Учні Школи мають трамваєві і залізничі знижки, а діти державних і самоврядних службовиків зворот шкільних оплат та пільги у військовій службі.

Другий виділ Школи — це **курси для абітурієнтів (ток)**, на які приймають тих, що зложили іспити зрілости у середній школі, без огляду на вік. Наука тревае тут усього один рік і вчать тільки 1) господарських предметів, як господарська географія, історія і теорія кооперації, суспільна економія і 2) фахових: книговодство ріжних родів і систем, ділове листування, купецька і політична аритметика, наука про торговлю, торговельний і промисловий закон, товарознавство, стенографія, писання на машинах. Є теж для охочих наука світових мов.

Кооперативний курс буде мати за завдання поглибити і поширити кооперативне знання для тих, що покінчили торговельну науку, тож тут будуть самі кооперативні предмети, як кооперативне книго- і діловодство всіх видів кооперації, коопер. закон, статути, орґанізація, теорія і практика в централях.

У Школі вчать самі вчителі з високою освітою і практикою, а збірки Школи є багато заосмотрені у всяке научне приладдя. Молодь Школи відвідує під проводом учителів усякі кооперативні і приватні підприємства, а в шкільній кооперативі, яку веде під опікою інспектора Р. С. У. К., набирає кооперативної практики. Крім цього в часі ферій відбуває практику в кооперативах і приватних торговлях, тому вона виходить зі Школи підготована до практичної праці. Тому зрозуміла річ, що багато її абсольвентів (ток) працює по наших кооперативних централях, навіть на видних становищах, і то як абсольвенти (тки) Школи, так і курсів. Подибуємо також нераз наших абсольвентів по приватних підприємствах своїх і чужих, є вони навіть власниками власних підприємств, а деколи державними й автономними урядовцями.

ПАМЯТАЙТЕ ПРО МОГИЛИ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

У справі будови сільських читальняних домів і памятників по поляглих

В останнім часі адміністраційна влада вимагає, щоби сільські читальні „Просвіти" зголошували плян будови своєї домівки, виготовлений інжиніром будівництва, до воєвідства, інакше задержує будову.

Це вимагає великих коштів на плян і на оплату воєвідської комісії, яка перед виданням консенсу віздиже на місце будови, а через те богато читалень мусить відступати від будови власної домівки.

Головний Виділ Т-ва „Просвіта" не заняв у цій справі ніякого становища, а українські інжиніри будівництва, агуртовані в Кооперативі Інжинірських Робіт (К. І. Р.) у Львові, приняли становище влади без застереження, і видали до читалень проспект, що виготовляють пляни будови читалень за квоту від 120 зол. в гору.

Тимчасом вимога адміністраційної влади не має оправдання в законі, якого постанови є такі:

Адміністраційна влада основує свою вимогу на арт. 384 буд. закону з р. 1928, який постановляє, що на будову домів публичного вжитку (театри, школи, готелі і т. п.) треба мати консенс з воєвідства. Річ безсумнівна, що домівки читальні „Просвіти" є приватною домівкою, до якої мають право тільки члени читальні. Не зміняє цеї суті справи обставина, що до читальняних домівок деколи можуть мати вступ і не-члени, бо і чисто приватні доми поодиноких господарів часом може господар винаймити на школу, на віча і збори і на вистави. Є певне, що самі читальні накликали на себе той 384 артикул тим, що на плянах або в устних зголошеннях до громадського уряду свою салю зібрань членів називають „саля театральна", а сусідну кімнату „ґардероба".

Тимчасом при будові сільських читальняних домівок партерових видавання консенсу належить тільки до громадського уряду (стаття 391 а) і не треба ніякого пляну (ст. 334 а). Тільки в селах, що лежать у надграничній стрефі (6 км. від границі сусідньої держави), консенс видає староство.

Тому то сільські читальні, що будують свої партерові домівки, мають зголосити свій намір будови громадському урядові, а цей має справу залагодити так, як при будовах звичайних сільських домів.

Одно треба мати на увазі, а саме, що при таких зголошеннях не треба вживати слів „театральна саля" ані „ґардероба" а просто: одна кімната на стільки-то метрів, друга стільки-то і т. д.

Подібно мається справа з поставленням памяткового хреста. Коли хтось зголошує, що хоче ставити памятник поляглим, заходом усіх громадян чи якогось гурту, та ще й з пропамятною таблицею, то очевидно до цього треба дозволу влади, — яка звичайно дозволу не дає. Натомісць кожному господареві чи товариству, чи громаді, вільно на своїм ґрунті, батьківськім чи купленім, поставити релігійний хрест чи памятник чи капличку і на це не треба нічийого дозволу. До такого ставлення хреста, на підсипці чи підмурівці, може собі господар запросити до помочі всіх сусідів, а навіть і ціле село. Колиж надбігає постерунковий і допитує, що діється, то власник ґрунту повинен йому згідно з правдою сказати, що ставить собі на своїм ґрунті хрест на хвалу божу, а добрі люди помагають.

А під таким хрестом також може відправлятися релігійний обряд, при участи всіх вірних з того самого села чи і з цілої околиці.

Д-р О. К.

Audiatur et altera pars.

(Відповідь-вияснення на статтю „Українське ґетто" в „Ділі" ч. 98 з 21. квітня 1933).

Париж, червень, 1933.

Українські студенти в Парижі та в інших університетських осередках Франції були прикро вражені статтею „Українське ґетто", яка в дійсности далеко не покривається з правдою та теперішнім станом українського студентства в Парижі. Бо:

1) Автор тої статті „чекав кілька років" і приглядався „прижмуреним оком" на деякі випадки, а навіть їх толерував, бо був мабуть у добрих відносинах з тими декількома студентами, за промахи яких хоче скидати вину на всіх українських студентів у Парижі. Написав свою статтю чомусь тоді, коли саме не стало вже тих, за яких він обвинувачує інших.

2) Не відповідає взагалі дійсности, що в Парижі істнують якісь студентські гуртки, а істнує тільки Українська Студентська Громада. Вже один цей випадок вистарчає, щоби вказати, як автор статті „Українське ґетто" є хибно поінформований про українське студентство в Парижі.

3) Оскільки автор статті вважає за „сплетні і інтрижки", коли українські студенти належать до своєї професійної організації і обговорюють ріжні питання національного характеру, то українські студенти беруть за це відповідальність на себе, бо не лише тут у Парижі, але й всюди наша студіююча молодь цікавиться національними справами.

4) Дальшим невірним інформуванням є те, що студенти читають тільки українську пресу. Тимчасом є навпаки, студенти читають дуже мало української преси, бо оплачування її є аж надто дороге, а натомісць кожний із студентів читає щонайменше одну щоденну газету французьку.

5) Що студенти ухвалюють політичні резолюції — це правда, але п. Панейко не подає в своїй статті, які саме політичні резолюції. Отже ми хочемо за нього сказати: в 1928 р., коли відбувалися події у Львові, українські студенти в Парижі приняли протестуючу резолюцію; коли відбувався процес проф. Єфремова в Харкові українські студенти приняли теж протестуючі резолюції; те саме було і в часі відомих подій з осені 1930 р. Чи в цьому бачить українське громадянство щось злого? Може автор статті і добачує, та українські студенти мають повне право з його поглядами не погоджуватися.

6) Вже найбільшим і найприкрішим закидом п. Панейка є те, що, мовляв, українські студенти займаються „шулерством", бо не мати на це доказів, а писати, це значить за автором „почувати на собі відповідальність".

7) Українські студенти приїзджають до Парижа та інших університетських міст Франції для студіювання на високих школах. І треба бути обєктивним та сказати, що більшість студентів находиться серед надто тяжких матеріяльних обставин і добре студіює, а навіть багато з них покінчило вже свої студії. І так в політичній школі покінчило чотирьох студентів; медицину — один, право — один, техніку — один, кооперативну школу — один і більше студентів покінчило вищий курс французької мови. Інші студенти ходять на виклади і працюють в лябораторіях і бібліотеках. На жаль, треба ствердити, що саме цими студентами п. Панейко ніколи не цікавився, а тому й про них мало знає.

Одначе для повноти треба додати, що часом приїзджають сюди студенти, які не мають взагалі ніяких засобів для життя. Коли вони виїзджають у Францію, то укладають свої пляни у той спосіб, що хочуть рівночасно заробляти на прожиток і студіювати. На жаль робити рівночасно одне і друге є неможливо. Та й вкінці дістати тепер тут працю є безвиглядним.

8) Студенти приїзджають сюди переважно наслідком тих обставин, що не можуть студіювати в польських університетах, про що дуже добре знає й автор обговорюваного допису, а також ще й тому, що тут є переведена добра специялізація студій.

Щождо контролі студій, то студенти не відмовляються від того, але щоби когось контролювати, треба перш за все виказати добру волю допомогти людині, чи конкретно нашим студентам. А цього до тепер з боку автора статті ще не було.

На кінець хочемо тільки ствердити, що ніхто із теперішних членів Української Студентської Громади в Парижі, не приїхав сюди за порадою п. Панейка, а тому він взагалі „не може почувати себе винним"; хіба що почуває за собою вину за тих, з якими підтримував звязки і не мав відваги сказати їм прямо в очі, що надармо витрачають гроші, бо не покінчать студій і не станут ніколи вченими.

Управа Української Студентської Громади в Парижі.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 10. ЧЕРВНЯ 1933.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

СВІТОГЛЯД ФРАНКА І ПОПУЛЯРНІ ГАСЛА.

Письменники дають товчок до політичної дискусії інколи саме тоді, коли найменше цього сподівалися. Оборонці одної ідеольоґії обкидали камінням членів ненавидної їм організації підчас походу перед нагробником Франка і це оживило людські мозки більше, ніж уся творчість письменника.

У нас це природне явище. Воно безпосередній наслідок факту, що відкриття нагробника Франка дало привід ріжним нашим органам говорити виключно про свої принципи, пропагувати свої ідеї — залишаючи справжню творчість Франка на боці. Досі в нас панує погляд, що великий поет це щось у роді енциклопедії, де можна найти всякі гасла: — кожний вибирає собі з нього те, яке йому потрібне. Таким робом чули ми про Франка як про націоналіста, соціяліста, радикала та комуніста. Невжеж увесь цей какофонічний хор гудів справді в душі одної людини — людини, що все своє життя присвятила боротьбі за свій світогляд?!

Політичні діячі мають право використовувати літературу для пропаганди своїх ідей так само, як нпр. метеорольоґію, коли сприятлива погода дозволяє на віче голотіч. Можна писати про Франка як про комуніста тому, що він змальовував злидні робітничого життя, як і про риболова тому, що любив ловити рибу. Кожний звертає увагу на те, що найважніше для нього і кожний бачить світ у колірі наложених собі окуляр.

Плутанина починається щойно тоді, коли представники поодиноких партій, напрямків і ґруп наївно вірять або облудно хотять переконати авдиторію, що тільки вони мають право називати письменника „своїм".

Франко мав серед наших письменників виїмково ясний світогляд, передуманий літами довгої праці. Цей світогляд не треба, — як це буває здебільша в інших письменників — добувати із несвідомих вражінь, поривів і поетичних символів. Франко як критик суспільних і літературних явищ доповнював гостро зазначеними рисами те, чого не міг формулувати як письменник-поет.

Коли нині 40-літню працю такого енциклопедиста, як Франко, що втягнув у себе ідеї двох століть, хочемо звести до кількох загальних ідеалів у роді боротьби за народні права, за поступ, справедливість тощо, тоді перемінюємо живу людину в прапор, що може маяти понад головами маси, спрагненої ясних наказів і виразних вивісок. Перш за все пригадаймо ще раз, що письменник це не творець ідей, а образів уяви, символів, психічних спонук. Якби Франко був почував у собі силу будувати новий світогляд, то став би першим українським фільософом — писав би фільософічні трактати замісць повістей, оповідань, поезій і критичних нарисів. Все те, що добуваємо з письменської творчости Франка як ідеї це тільки помічний засіб, щоби зрозуміти письменника і людину, а не екстракт його праці, що можна передавати як лік для сліпих, глухих або затроєних.

Франко, як кожний письменник був дитиною своєї доби і як високо освічена людина йшов за ідеями, від перемоги яких — вірив він — залежав найближчий етап розвитку народу та людства. Та його заслуги як діяча не мають ніякого відношення до вартости його поетичних творів. Знаємо із життєпису великих творців, що інколи один ледви примітний подув, якесь наскрізь особисте переживання рішало про те, що республиканець ставав монархістом, атеїст — містиком, ідеаліст — реалістом і навпаки. Творча сила письменника не завсіди зменшувалася від таких метаморфоз, нові його твори не мусіли тратити на своїй вартости.

Франко переходив ріжні етапи духової еволюції та вони не були ніколи запереченням його попередніх ідей. Він не знав різких, ірраціональних переходів, скоків, бунтів проти свого „я", самозахоплень і самообвинувачень. Франко у першій мірі — раціоналіст, що вірить у перемогу розуму. Головні гасла французької революції суспільної критики Вольтера і провідні ідеї фільософічного та історичного матеріялізму були основними рисами його світогляду впродовж усього життя. Його позитивізм, соціялізм, лібералізм і радикалізм зазнають згодом щораз більших коректив, у нюансах. Зайве пояснювати, чому соціялізм не стояв Франкові на перепоні підкреслювати щораз сильніше національні домагання поневоленого народу, чому принципи демократизму не могли суперечити його переконанню про ролю одиниці у царині індивідуальної творчости.

Франко не був фанатиком ні догматистом: реальні умовини життя брали у нього верх над теоріями, теорії дозволяли бачити ріжних живих людей своєї доби, а не дозволяли творити модель абстрактної людини.

(Докінчення буде.)

Відгомін Городка перед судом.

Розправа проти Ст. Мащака і 6 товаришів за злочин з 97. параґрафу.

Третій день розправи.

Четвер. На лавках журналістів тісно. Всі дожидають сензаційних моментів, що можуть виринути у звязку з дальшим допитом обв. Мотики. Одинока тема розмови — це вчорашній „чорний" день прокуратора, в якому він безупинно блід і денервувався. Раз від безупинних суперечок з обороною та від дуже обєктивного до справи становища предсідника, що навіть усунув його питання, друге — від несподіваного становища Мотики, що, будучи наймічнішим стовпом обвинувачення проти Коссака і Яр. Біласа, почав нагло висовуватися з рук прокуратора. Загально думають, що сьогодні прокуратор схоче „поправитись" і Мотика мусітиме перейти ще один вогонь питань.

Коли на салю вводять обвинувачених (4-х), усі повертають очі на бльондина в шоколядовій блюзі — Мотику. Сьогодні він уже говорить з усіми обвинуваченими, що в перший день нібн бокували від нього. Потім, коли входить трибунал, стає біля лавки, спирається на неї і стоїть, закинувши ногу на ногу, недбало, а проте просто.

*

Третій день розправи починається в год. 9. при забитій салі. Трибунал починає дальші допити обвинуваченого Мотики.

Предс.: Пане Мотика, чому ви так змінили на розправі свої зізнання?

Обв.: Я вже казав, що я хотів викликати хаос і відсунути наглий суд.

Предс.: Ви були членом ОУН у Трускавці?

Обв.: Так

Предс.: Чи вам відомо про якісь акти терору в Трускавці?

Обв.: Знаю про напад на почту і вбивство Голувка.

Предс.: Знаєте, хто це зробив?

Обв.: Ні.

Далі обвинувачений Мотика признає ще раз, що хотів витворити хаос і що Коссака „сипав", бо конфідент Гірний казав йому, що на цьому вийде добре, що не знає, чому зізнання Вас. і Ярослава Біласа згоджуються з його зізнаннями та що твердження, будьто би Коссак був комендантом УВО в Трускавці, видумав. На всі дальші питання про свої звязки та свої попередні зізнання, Мотика консеквентно відповідає: „Не скажу", „не знаю", або „відмовляю відповіді", та ще раз заявляє прокураторові, що не відповідатиме на питання в справі цих зізнань, бо він усіх їх здумав. Прокуратор починає атаку і ставить питання за питанням, але Мотика відповідає постійно „ні", а на питання прокуратора, чи обв. знає, що за його зізнаннями відкрито зброю, каже: Це неправда.

Прок.: Чи знаєте, що за вашими вказівками викрито в Ярослава Біласа зброю?

Обв.: Це неправда.

Прок.: Чому ви обтяжували Петрія і Осипа Біласа?

Обв.: Відмовляю відповіді.

Дальші питання прокуратора, чи обв. пропонував поліції свої услуги, чи говорив він, що „всипле" цілу організацію за можливість виїхати за кордон та чи пропонував те саме суддям, обв. рішуче заперечує.

Прок.: На вас хтось впливав, щоби ви змінили зізнання?

Обв.: Ні.

Прок.: Хтось обіцяв вам щось?

Обв.: Ні.

На питання обор. д-ра Шевчука обв. подає, що в справі його листу до прокуратора списав з ним ком. Білевич протокол, в якім він не подав нічого конкретного, що зброю у Яр. Біласа найшла поліція не після а до його арешту, отже не він подав про цю зброю вістку, що врешті він бачився з Яр. Біласом тільки передаючи йому лист та опісля аж в тюрмі і не узгіднив з ним ніяких своїх зізнань. Обв. випитують теж судді присяглі та довідуються, що він був мінішим учеником в ґімназії і що Білас приймив вістку про його виступлення з УВО байдуже.

Судця прис.: Вас. Білас був торговельним помічником, а втягнув вас до орґанізації — ґімназійного учня. Чи не було це з огляду на становище навпаки?

Обв.: Становище не грає в ОУН ролі. Він втягнув мене.

Прок.: вносить знову, щоби відчитати зізнання обв. про вбивство Голувка, обор. Шевчук противиться внескові, як такому, що не має нічого спільного з розправою, а обчислений тільки за викликання настроїв у присяглих. Д-р Шевчук каже: „Судова саля — це не „вертеп", щоби ми тут викликували настрої" — а в цьому менті предсідник упоминає його за таке порівнання. Після довшої наради трибунал годиться відчитати частину давніших зізнань Мотики та зізнання Вас. Біласа з розправи перед наглим судом і предс. читає їх доброї пів години.

Предс.: Чому ці зізнання не подібні до ваших сьогоднішніх?

Обв.: Тамті усі я відкликую. Зізнаю правду нині. Тоді я видумував, бо хотів оминути наглого суду.

Обв.: Мотика сідає четвертим на лавці обвинувачених, на салю входить інтеліґентний виглядом юнак — Ярослав Білас.

ЗІЗНАННЯ ОБВ. ЯРОСЛАВА БІЛАСА.

„До ОУН не належу, якщо я зізнав у слідстві, що так і описав навіть, що втягнув мене туди Мотика, то це було випливом мого психічного стану в тюрмі. Я признався, щоби дістати якнайшвидше акт обвинувачення. Пригадую собі, що Мотика приніс мені в неділю пополудні коверту, синю, з адресою: „В. П. В. Білас" Коли Мотика відходив, я відчинив лист і там було: „В. Д. Прибудьте до Дрогобича". Підпису не було. У слідстві я сказав, що в цьому листі був підпис „К", але це піддали мені „вивідовці" у Львові, які погрожували мені, що якщо не признаю цього „К", то відповідатиму за напад в Городку. Вечором того дня Мотика був у мене ще раз, а я, здивований змістом листу, заявив йому, що це не до мене. Потім я пішов до читальні, але я ще не знав, чи це лист для Володимира чи для Василя Біласа. По дорозі я зустрів Василя Біласа і сказав йому, що маю лист від Мотики, але не знаю до кого. Тоді він взяв від мене, прочитав і кажучи „Я вже знаю" — сховав до кишені. Що сталося з тим листом — не знаю".

Предс. відчитує зізнання обвинуваченого, у яких він заявив, що на коверті не було адреси та що в листі був підпис „К" (Коссак), але обв. каже, що це йому піддала поліція, погрожуючи, що інакше піде під наглий суд. Так само вияснює обв. зізнання Вас. Біласа підчас наглого суду, що дістав через обв. наказ піти до Дрогобича: „Можливе, що Білас так хотів боронитися".

Д-р Шухевич: Кілько ви сиділи самі в тюрмі?

Обв.: Чотири місяці.

Предс.: Василь Білас був вашим свояком?

Обв.: Ні.

Предс.: Коссака знаєте?

Обв.: Ні.

На салю приводять шестого обвинуваченого, *Зенона Коссака.*

ЗІЗНАННЯ ОБВ. ЗЕНОНА КОССАКА.

„До ОУН не належу, ніяких листів Мотикою не передавав, ніякого нападу не підготовляв. У день нападу був до 3. год. у п. Татухів, потім до три на 6. відбував лекції. В Чехословаччині я ніколи не був, арештували були мене тільки раз у Львові під замітом вбивства Голувка і я просидів 3 місяці. В 1931 р. був я в Дрогобичі, але до хати не заїздив, бо боявся арештів. Тоді вступив я був до мешкання Барановського, що дав мені ще у Львові карточку до своєї господині в Дрогобичі. Він з дружиною мав мешкання заплачене по кінець червня, а коли я зустрів його з жінкою на вулиці і сказав, що їду до Дрогобича, написав мені візитівку до своєї господині. Цю візитівку віддала опісля ця пані на поліцію і от тільки моєї знайомости з Барановським.

Предс.: Чому Мотика вас обтяжував?

Обв.: Я вже підчас наглого суду не міг собі вияснити, коли мені представили зізнання Мотики, чому він мене обтяжує і до сьогодні теж не можу вияснити. Може це вплив, може чиясь інспірація...

Прок.: Відки ви знаєте Барановського?

Обв.: Через його жінку, з якою Барановський жив постійно у Дрогобичі. Потім вона втратила посаду і вони виїхали до Львова, до батьків Барановської, у їх заплаченому мешканні був я підчас свого побуту у Дрогобичі. Це було на основі йогож білетику до господині цього мешкання Кобринської. Там був я один день.

Прок.: Відки взялися оплетні про те, що ви були за кордоном?

Обв.: Це жіночі сплетні. Мої сусіди здумали були байку, що я виїхав до брата на Радянщину, відтам мав летіти понад хату до Чехословаччини і навіть кинути лист з літака на своє подвіря. Може це відси (сміється). В Перемишлі був я ще учеником ґімназії, Рогатина й Тернополя на очі не бачив. Сестру мою були теж арештували, чому — не знаю, я сидів тоді у Самборі. До сестри листа, щоби найшла мені „конспіративне" мешкання, я ніколи не писав.

Прок.: А чейже Барановський обтяжив вас, як члена ОУН?

Обв.: Про те я не знаю нічого.

Д-р Глушкевич стверджує, що обв. був у справі вбивства Голувка переслухуваний як свідок не як обвинувачений.

Предс.: Пане Мотика, скажіть Коссакові до очей, чому ви його обтяжували?

Обв. Мотика дивиться рішуче на Коссака: Я все це здумав, те, що я зізнав про нього давніше — неправда.

Останній обв., Марія Ковалюк, входить усміхаючись на салю, за що предсідник упоминає її.

ЗІЗНАННЯ ОБВ. МАРІЇ КОВАЛЮК.

„Мащака я знала давніше і зустрічалася з ним доволі часто. Дня 13. грудня м. р. зустріла я його на улиці і він жалувався, що перетомлений наукою. Це піддало мені гадку запросити його до нас. Ніколи не був він мені „од серця", як каже прокуратор, а так — товариш. Ми ходили на проходи трохи не щодень на поле, але говорили про байдужі справи. Мащак мені не згадував, що його поліція шукає".

Предс.: Пане Мащак, ви передвчора заявили, що казали про поліцію тій пані.

Обв.: Мащак: Я говорив у хаті, що була у мене поліція. Може Ковалюківна не завважила.

Обв.: Ковалюк: Не пригадую собі такого моменту.

Прок.: Чи ви запрошували також інших хлопців до себе до Скнилова, коли вони були змучені?

Обв.: Ні.

В цьому місці оголошено півгодинну перерву.

ДОПИТ СВІДКІВ ПРОКУРАТОРА.

Після перерви на салю входить пов. комендант постерунку в Городку Яг., *Ст. Маєвський*, що зізнає: Куспіся знає з Пласту, як орґанізатора і скрайного націоналіста. Про Цапа цього сказати не може. Про підготовку нападу не знав нічого, тільки чув, що Куспісь частіше був у Городку. В день нападу увага поліції була повернена на погроми жидів, що того дня відбувалися в містечку. Двацять хвилин до нападу був св. на почті і довідався, що гроші, які завжди приходили 30., того місяця мали прийти аж 1-го. Напад мав місце в год. 16.50, а в 17.5 св. був уже на місці і перебандажував ранених. Березинський ще дихав, але ніч була темна і мрячна і годі було робити погоню. В доходженнях св. довідався, що Цап жив близько з Куспісем, візвав його і переслухував а тоді той зізнав, що Куспісь питав його про стодолу і солому в ній, але заперечив, мов би знав, що там хтось спав у день нападу і мов би знав про сам напад. Я конфронтував Цапа з його сусідом Кішкою, який звертав увагу Цапові, що у стодолі хтось є, але Цап мав заявити Кішці, що там певно спить їх слуга, на прізвище Жидок. Це він сказав і на конфронтації.

Обв. Цап простує, що Куспіся і його допити про солому видумав перед комісарем щойно тоді, коли налякався за родину, яку побачив на поліції.

Далі свідок зізнає, що Цап, Гапка, Куспісь і Андрушків оглядали крило судового будинку, де була почта, увійшовши туди нібн то тому, що Куспісь, який був з ними, мав розправу. Розправи такої, як вивідав свідок у суді, Куспісь не мав, а було це десь у половині листопада. Крім цього свідок, переслухуючи ріжні особи, довідався, що в листопаді Куспісь бачився часто з Цапом і Андрушковим, що Цап ходив з Куспісем навіть двічі на поле, що оба вони були навіть на день до нападу під почтою. Лагута, якого св. переслухував, зізнав, що 29. листопада бачив біля почти вечором 5—6 осіб, а серед них Куспіся, якого навіть закликав „Міську, Міську!" Тогож вечора Куспісь мав зустріти Лагуту і сварити на нього: „Що ти мене кличеш по імени і мішаєшся в не свої справи", а навіть погрозив йому револьвером. За це „Міську" сварив на Лагуту на другий день сам Цап, кажучи, що перешкодив висадити памятник Ягайла і погрожував йому теж.

Св. наказав першу ревізію у Цапа, але тоді нічого не знайшли та ревізії у 250—300 інших стодолах в напрямі на львівську дорогу. Другим разом у стодолі Цапа найшли агенти пляшку, а тоді перекинули яких 10 фір соломи і найшли ще одну пляшку та коробку з папіросками. Учасники нападу втікали теж здовж львівського передмістя, а під двома фігурами в тому напрямі найдено останки їжі. Друга з тих фігур є напроти стодоли Цапа. У Цапа є слуга Жидок, свідок чув, що так називають теж обв. Цапа.

Обв. Цап каже обурений, що це видумка.

Д-р Біляк стверджує, допитуючи свідка, що головне його джерело вісток, Гапка, є поляком і живе у незгоді з Цапом.

Д-р Шухевич стверджує знов допитом, що друге джерело вісток свідка, Щомбровський, не подав, коли бачив перший раз Цапа з Куспісьом, ані імени, ані прізвища цього обвинуваченого.

По перерві допитують другого свідка прокуратора — комісаря поліції Яна Петрі, нач. виділу безпеки при воєвідстві, якого на домагання оборони заприсягнули. Свідок знає „політичну сильвету" Коссака та інших обв., крім Цапа.

Свідка повідомлено телефоном про напад і в 5.30 веч. був він вже в Городку. Тут усунув він людей вперед будинку, а війшовши до нього, побачив трупа Березинського. Свому агентові Барському наказав оглянути трупа та позбирати луски з револьверів. Пса тоді було вжити, бо була мряка. Пізніше дістав св. вістку, що в Дрогобичі поліція зробила ревізію в сестри Данилишина, Крамарової, та найшла малий арсенал. Св. доручив тоді арештованих Яр. Біласа, Коссака і Мотику спровадити до Львова, побув ще два дні у Городку і вернув до Львова. Тут почав допитувати Біласа й Данилишина, а потім Мотику. В доходженнях помагали йому Пільц, Гірний і Барський, а свідок заборонив їм вживати биття або інших метод слідства. Данилишин мовчав вперто, Білас теж. Мотиці промовив св. до амбіції, вясував йому що таке наглий суд і що його дожидає. Мотика подумав і почав оповідати про лист Коссака до Яр. Біласа, а найдену у нього світлину „пятки" представив свід. Яр. Біласові. Білас Яр. на вид її трохи не зімлів і зажовк. Мотика казав, що світлина ця зроблена з нагоди виїзду Бузія до Львова, а коли св. спитав його, як він вияснить товариство — студент, швець, портієр, — заявив врешті, що це світлина організаційного характеру.

В тому місці предсідник заважив брак оборонця Мотики, д-ра Шевчука, на салі і перервав розправу до пятниці.

——o——

ЧОМУ ГІТЛЕР ЗГОДИВСЯ НА ПАКТ?

ПАРИЖ, 8. 6. ПАТ. Париська преса коментує зворот Гітлера до пакту 4-х тим, що йому конче потрібний 4-літній спокій для доконання внутрішньої консолідації. Не менше важним є фінансове й господарське положення Німеччини.

ГОРКИЙ ВМИРАЄ.

МОСКВА, 8. 6. ПАТ. У Москві кружляють поголоски про дуже грізну недугу Горкого. Він, кажуть, умирає.

МАТЕРН ОСІВ ПРИМУСОВО.

До Москви прийшла поплутана телеграма з Іркутська, що Матерн осів між Іркутськом і Читою біля Покровська. Рівночасно військова летунська влада одержала радіограму, що Матерн осів біля Прокопієвська у віддалі 600 км. на півн. схід від Новосибірська. Здається правдивіша ця друга вістка. Матерн осів наслідком густої мряки. Підчас осідання літак ушкодився. Летун вийшов ціло. На поміч Матернові вислали літаком механіків із Новосибірська. Більшовицька влада каже, що зробить усе, щоби Матернові злекшити направу літака та щоби він вибрався в дальшу дорогу. Як Матерн відлітав із Омська сказав, що в ніякому випадку не зречеться дальшої дороги. Підчас осідання в Омську Матерн побив уже рекорд Поста та Гатті на цім просторі більше як на 4 години.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Отсим повідомляємо П. Т. Відборців, що Торговельний Виділ Окружного Суду в Катовицях рішенням за ч. L. III. C. 187/33 з дня 26. травня 1933 р. постановив:

1) заказується фірмі: **ШЛЕСЬКИЙ ЦИНКОВИЙ ПРОМИСЛ** Акц. Сп. в Костухній уживати слова „Королівська" до значення оцинкованої бляхи і то однаково на товарі, як і на опакуванні,

2) заказується фірмі: **ШЛЕСЬКИЙ ЦИНКОВИЙ ПРОМИСЛ** Акц. Сп. в Костухній продавати оцинковану бляху значену „Королівська",

3) займається у фірми **ШЛЕСЬКИЙ ЦИНКОВИЙ ПРОМИСЛ** Акц. Сп. в Костухній випродуковану оцинковану бляху з товаровим знаком, де міститься слово „Королівська".

Зі своєї сторони просимо П. Т. Відборців, щоби при купні оцинкованої бляхи, звертали пильну увагу на наш фабричний знак.

C.
K. H.
Królewska Huta

ПОЛЬСЬКІ ЗАВЕДЕННЯ ЦИНКОВОГО ПРОМИСЛУ
Акційна Спілка в Бендзіні.

Доразовий суд в Чорткові.

ОДИН СМЕРТНИЙ ПРИСУД.

Дня 6. червня ц. р. станули перед доразовим окружним судом в Чорткові два молоді хлопці з Кудринець, борщівського повіту, **Василь Яровий і Йосиф Трачук,** обвинувачені у поповненні злочину шпіонажі в користь сусідньої держави з арт. 1 § 1, 2 і 3 розпорядку Презид. Р. П. з 16. лютого 1928. По переведеній тайній розпрвaі суд оголосив присуд, яким **признав обвинуваченого Ярового винним злочину з арт. 3. цит. розпорядку і за це засудив його на кару смерти через повішення.** Натомість **обв. Трачука признав винним лише провини з арт. 7. § 4. цит. розпорядку і засудив на вісім літ вязниці та на втрату горожанських прав на 10 літ.**

Трибунал рішив дальше предложити обвинуваченого Ярового до ласки Президента.

В склад доразового суду входили: віцепрез. Кучкевич як предсідник і судді окр. суду Гонсьоровський і Єднак як вотанти. Обвинувачував прокуратор Валянський, боронили: обв. Ярового д-р Кляйнман, Трачука д-р Електорович.

——o——

Пакт чотирьох уже підписаний!

ПАРИЖ (ПАТ). Агенція Аваса дістала вчора вістку з Риму, що **Німеччина відкликала своє домагання в справі арт. 3. і таким робом висловила згоду без застережень на пакт 4-х.**

ПАРИЖ (ПАТ). Кореспондент Аваса повідомляє з Риму, що засідання сенату відбулося у щільно виповненій салі, в присутности амбасадорів Франції, Англії, Німеччини і Бельгії. Мусоліні представив історію пакту 4-х, підчеркуючи з натиском, що первісний текст пакту треба було змінити, бо **пакт має бути вислідом співпраці всіх 4 держав.** Дальше Мусоліні виказав, у який спосіб текст пакту пристосовано до вимог поодиноких держав. Після зложення подяки для урядів держав, що співпрацювали над уможливленням заключення пакту, Мусоліні підчеркнув льояльне і відважне становище уряду Даладіе, при чому заявив, що **всякі італійсько-французькі непорозуміння тепер усунено.**

ПАРИЖ (ПАТ). Кореспондент Аваса повідомляє з Риму, що після засідання сенату **амбасадори Франції, Англії і Німеччини перейшли до венецької палати, де в год. 19.30 парафували враз із Мусолінім у приватнім кабінеті новий проект пакту 4-х.**

ТЕКСТ ПАКТУ.

БЕРЛІН, 8. 6. ПАТ. Текст пакту 4-х держав складається з довшого святочного вступу та 6 уступів.

Уступ 1.: Високі сторони, що заключують умову, будуть порозумiватися в усіх справах, які їх цікавлять і обовязуються докладати всіх старань,

щоби в рямцях пакту Ліги Націй пристосовувати політику успішної співпраці між усіми державами для вдержання мира.

2. З уваги на пакт Ліги, головнож на його уступи 10., 16. і 19., високі сторони, заключуючі умову, постановляють між собою, із застереженням постанови відповідних органів Ліги, розглядати всі проекти в справі метод і способів поведінки, які надаватимуть тим уступам належного успіху.

3. Високі сторони, заключуючі умову, зобовязуються доложити всіх старань для запевнення успіху розбройній конференції зі застереженням, що

на випадок, колиб деякі справи, які передовсім їх цікавлять, не були полагоджені, наново розглядатимуть їх між собою при стосуванні цієї умови.

4. Високі сторони, заключуючі умову, постановляють обговорювати всі господарські справи, які є предметом зацікавлення Европи, головнож у ділянці її господарської відбудови.

5. Умову заключують на 10 літ від хвилини, з якою входить у життя. Наскільки високі сторони, заключуючі цю умову, не повідомлять вчасніше як перед упливом 8-го року про намір відступити від умови, її вважають відновленою та остає важною без означення речинця, причому

високі сторони, заключуючі умову, мають право відступити від неї, зложивши відповідні заяви в дволітньому речинці.

6. Умова зредагована в мові: німецькій, французькій, англійській і італійській, причому в випадку сумніву міродатним є французький текст.

Умова входить у життя негайно після зложення всіх ратифікаційних документів згідно з приписами пакту Ліги Націй. Умову мають зареєструвати в ґенеральному секретаріяті Ліги.

ГОЛОСИ ПРЕСИ.

ЛЬОНДОН, 8. 6. ПАТ. Льондонські часописи в телеграмах із Риму широко наводять парафовання пакту 4-х, та за виїмкою „Дейли Телеграфу", якого симпатії для Італії та Мусолінія є ноторійні, ніодин часопис не подає коментарів про вагу пакту. З цього виходить, що британська гром. думка рівнодушно відноситься до пакту, до якого зрештою ніхто не привязує поважного значіння. Райтерова аґенція довідується, що Німеччина згодилася парафувати пакт щойно після телефонічної розмови з Гітлером. Після тієї розмови Гітлер відкликав свої застереження.

БЕРЛІН, 8. 6. ПАТ. Берлінська преса критикує спосіб ведення переговорів із надужиттям телефону та це що разураз змінювали тексти й формули пакту. Преса підкреслює, що це перший після війни випадок заключення міжнародньої умови без скликування спец. конференції. Німеччина вдержала вільну руку у відношенні до всіх держав. Гуґенберґівська преса вважає пакт тимчасовою заявою та жаліє, що німецьких жадань не переформсували згідно з інтересами німецького народу. Вважає пакт засобом до дальшого трактування справи ревізії. „Берзен Курір" признає, що пакт невистарчаючий, одначе має в собі елементи поправи. „Фос. Цтг." добачує вагу пакту в самім факті його заключення, хоч це не діло Мусолінія.

——o——

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Магазин постелі Р. Джала,** Львів, Хорущина 5, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол. 19-50

— **Відкриття памятника о. М. Вербицького.** Яворівське „Українське Слово" повідомляє, що влада вже дозволила на поставлення памятника на могилі о. М. Вербицького в Млинах, композитора нашого національного гимну. Комітет, добувши по кількох роках заходів дозвіл на поставлення памятника, приготовляє святочне відслонення його на половину липня ц. р.

— **Арештування в Чорткові.** Під замітом приналежности до ОУН арештовані на днях: Іван Школьний, літ 18, Микола Фіголь, літ 22, Павло Фіголь, літ 23, Василь Якимишин, літ 24 і Василь Гринчишин, літ 21 — всі селяни зі Звиняча та Гриць Провіцький і Музика Василь, перший з Тудорова, другий з Романівки. Всіх їх відставили до диспозиції слідчого судді. Оборону арештованих обняли адвокати д-р Електорович і д-р Росляк.

— **Вбили священика.** В Пшибилівці (пов. Ряшів) бандити ограбили касу рим.-кат. парохії та вбили 71-літн. о. Хмуровича.

— **Ріжні вістки.** Льондонський поїзд переїхав на одній із доокoличних стацій 77-літнього адмірала Сміта-Дорріена, що переходив через зал. шлях. — В Австрії зменшилося число безробітних на 13.100 осіб. — Найвищий духовний будистів Паншан-Лями вперше зважився на подорож літаком; недавно володар Ляси, Далай-Лями, засудив його на заслання. — На ріці Ніль вибудували новий міст із ґраніту та мармуру завдовшки 400 м., 22 м. ширини, над яким працювали 18. місяців. — Наслідник інд. престола у державі Навальґар, кн. Сінґ, застрілився у Льондоні у розпуці, що його батько не міг посилати йому щомісячного утримання як досі і казав вертатися до дому. — Фр. летун Льоль зробив спробу перелету з Парижа до Льондону з шістьома пасажирами на новій трьохмоторовій машині, призначеній для перевозу пасажирів; від тепер можна буде цей шлях перебути в 1-ій год. і 16 хв. себто зі швидкістю 299 км. на годину.

— **Розкопки в Помпеї.** В околиці Помпеї археольоґи, що почали віддавна розкопувати шари землі, нанесені колись вибухом Везувія, найшли останніми днями нові місця майже зперед 2.000 літ. Відкопали шиночок, де колись збиралися моряки, посудину на вино, перстені та ковтки, що імовірно належали до власниці цього шиночку.

— **Українці беруть участь у ню-йорських ігрищах.** У Ню-Йорку 15. травня під авспіціями бурмістра міста Ню-Йорку Джана О'Браена, відбувалися заходом Ради Народніх Забав ігрища яких 15 національних ґруп на великій отвертій площі в бруклінськім Проспект Парку. Зібраних було 15.000 осіб, щоби приглянутись цьому небувалому видовищу. Національні ґрупи виступали у своїх народніх строях, отже прибули, як звичайно, й українці, у великому числі. Лише частина ріжнородніх ґруп мала нагоду писуватися чи то танцями, чи співом, чи одним і другим. Саме, як кінчила свої пописи сильна ґрупа норвежців, почав падати дощ і тому продовження ігрищ відклали до другої неділі.

— **Збірки Української Виставової Корпорації** у Шикаґо. Від початку збірок на справу участи України у Світовій Виставі в Шикаґо зібрали у долярах: березень 1932 — 80, травень — 11, липень — 27.50, серпень — 1, вересень — 146.55, жовтень — 108, листопад — 191.48, грудень — 1.063.86; січень 1933 — 972.86, лютий — 895.89, березень — 1.735.98, квітень — 4.596.30. Разом 9.830.42 дол. З того досі видали 8.302.06 дол., залишається в касі 1.528.36 дол.

— **Союз Українок в Америці видає свій часопис.** Союз Українок в Америці зачав видавати свій часопис під заголовком „Жіночий Світ“. Орган СУА виходить як місячний ілюстрований журнал, під редакцією п. Марії Бек в Пітсбурґу. В першому виданні, що появилось за травень, є переважно статті на організаційні і культурні теми, головно призначені для українського жіноцтва в Америці.

— **На будову Нац. Музею у Львові** (вул. Мохнацького 42, ПКО. 153-422) зложили: о. М. Зенкевич з Соколі 5 зол., Осип Янович з Борщева 10.50, інж. І. Мельник з Бельська 10, о. кан. Ю. Дзерович долярів 51.39 (разом 101.39). Досі вплинуло в золотих усього 1.172.06, а видано золотих 3.129, покриваючи надвишку видатків з музейних фондів.

— **На закупно образу Грищенка для постійної ґалерії українського мистецтва в Нац. Музею у Львові** (вул. Мохнацького 42) зібрали члени Кружка Студенток ім. Лесі Українки — Ірина Бородаєвич у Підгайцях зол. 48 (д-р Ловицький 7, Стецюки 5, Левицькі, Метики і Д. по 3, оо. Я. Літинський, Яворський, В. Костюк, Кігиницький, Головинська, Стеткевич, Шпундерова, Кальба і 4 нечиткі по 2, д-р Н. і о. Кизима по 1.50). Кружок Студенток від себе 11 (разом 19), зі Стрия 20 зол. Досі зібрали 171 зол. — **Управа Нац. Музею.**

— **Заходом Ради Суспільної Опіки** і Українського Гігієнічного Товариства у Львові відбудеться в неділю дня 11. червня 1933 р. в салі „Української Бесіди“ вул. Рутовського 22. І. пов. (Народ. Дім) в годині 12. в полудне виклад д-ра Василя Кархута „Наша кліматична стація“. — Вступ вільний. Добровільні датки на вакаційні оселі і півоселі приймають при вході на салю.

— **Лікарська Спортова Порадня,** Секція Українського Гігієнічного Товариства у Львові відчинена для мужчин в понеділок і четвер від год. 7. до 9-ої вечором. Для жінок у вівторок від год. 7. до год. 9-ої веч. в домівці „Порадні Матерей“, при вул. Ходоровського ч. 15.

— **З Українського Лікарського Товариства.** В суботу дня 10. ц. м. в год. 19. відбудуться в домівці товариства сходини членів, на яких подасть д-р Т. Бурачинський звідомлення з діяльности Виділу Лікарської Палати. 2115

— **У справі „Літопису Бойківщини“** ч. 2, з 5. VI. 1933 р. ч. 143, слід зазначити, що д-р Гуркевич тенденційно представляє ґенезу моїх археольоґічних дослідів. Не маючи наміру в нічому зменшувати вартости його дослідів, мушу зазначити, що ціль розкопок проф. Лашкевича докладно знана. Розкопував він керницю, шукаючи за вкритими скарбами оо. Василіян в часі нападу татар. Уділені ним Т-ву „Бойківщина“ інформації показалися неточні, тому, що вали в Ступниці, це вчасноісторичне городище, а не з татарських часів. Інформації про вали, городище, могили і т. п. давали і дають мені не тільки особи згадані д-ром Гуркевичем, але теж сотні селян, мешканці даних околиць. Це цілком правильна розвідка і підготовка до властивих археольоґічних дослідів. Присвоювання собі д-ром Гуркевичем монополю на тему „Руська Путь“ не може бути нічим оправдане. Тему цю передімною порушувало чимало авторів і багато ще нею буде займатися. Зазначую тільки, що до січня ц. р. себто до часу, коли моя праця „Руська Путь“ вже давно була готова до друку, цілком мені не було відоме, начеб д-р Гуркевич приготовляв працю на ту тему. Тему цю опрацьовував я вже від 2 літ, про що Управа Музею — не виключаючи д-ра Гуркевича, добре знали. Початкові досліди в тім напрямі розпочав я від докладного розсліду мап, опісля переїхав майже цілий терен кільканацять разів в ріжних напрямах. Цілком уже неоправдане є присвоювання собі д-ром Гуркевичем думки, що то він „відкрив“ джерела до „Руської Путі“. Праця Шельонґовського була моєю власністю — і її позичив я д-рові Гуркевичеві, а працю Садовського позичило Т-во „Бойківщина“, а не д-р Гуркевич. Праці Шараневича маємо в нашій бібліотеці і вони для всіх доступні. Вершком злосливости є приписування мені незнання про неавтентичність грамоти кн. Льва. Вартість цього докумету з XV. в., а датованого кінцем XIII. в. є загально знана, а читач моєї праці „Руська Путь“ нехай сам оцінить, чи використання його в моїй праці в даному місці правильне чи ні. На мою думку д-р Гуркевич краще прислужився би дослідам, коли не оглядаючися на моє опрацьовання, сам опублікував свої висліди на згадану тему. — Самбір, 6. VI. 1933 р. — **Д-р В. Кобільник.** 2110

ВІДГУКИ ДНЯ.

Як оси.

Цього літа люди стали як оси. Ідеш собі і аві в гадці не маєш зачіпати, а вони: з-з-з-з! і жалять де попало, переважно в ніс. (Дуже болюче місце і сильно пухне!)

Вжалить один одного, а тоді вжалений тільки нагоди жде, щоб віддячитися. Прийде нагода, тоді за своє жало і шпиг тамтого...

Час до часу і в нас трапляються якісь позитивні, потішаючі речі. То свята, то обходи, то зїзди. Виглядалоб — повинні люди тішитися, забувати на той час взаїмні пере- і недотягнення та хвалити що загалом щось діється.

А то ні.

Як оси: з-з-з-з! і шпиг.

Часописи — відома річ — писані також людьми. То й не дивниця, що й вони як люди.

У. М. Х. — шпиг!

Свято Франка — шпиг!

Свято Поляглих — шпиг!

А все — смішно сказати — пішло від Дашкевича. Скликав пресову конференцію в справі „Лугів“, не знаючи, що люди мали багато інших справ на серці, голові і в печінці, а не мали де їх обговорити. Трапилася нагода на конференції і почали. А „Луги“ взяли за „ґарнірунок“.

Товчеться тепер Дашкевич по газетах як Марко по пеклі і до всього „пасує“.

Було цього сезону кілька імпрез, направду гарних, направду гідних найліпшого пера. Коли щож! Зачне хтонебудь описувати свято, наткнеться на Дашкевича і вже чорт взяв цілий опис. Тільки клапті летять. А що зі справою „Лугів“ лучиться і це і те, то давай ще і це і те.

Кусливий дуже народ цього року став.

А все це, думаю, через погане літо. Холодне, вітряне, непривітне.

Редакторська братія переважно парубоцького стану, а як і хто жонатий, то й він любить природу. Піде один з другим у парк, побуде там годину-дві, та ще по заході сонця і катару набавиться. Потім лихий на всіх і на вся. Сяде писати — чхне, задумається — чхне, вмочить перо — знову чхне.

Не диво, що часом чхає і на льоґіку і на порозуміння.

Думаю — через холодне літо, бо інакших причин — далебі тяжко дошукатися.

Галактіон Чіпка.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

ЛЕВ РУДНИЦЬКИЙ, професор державної гімназії з українською мовою навчання помер у Станиславові зовсім ненадійно дня 20. травня ц. р. в 52-ому році життя. Величаві похорони Покійника, цього гідного громадянина, б. управителя приватної української гімназії „Рідної Школи“ в Городенці, діяльного члена численних станиславівських українських установ, відбулися при великому здвизі народу дня 22. травня ц. р. В. Й. П.

о. ОЛЕКСІЙ ХТЕЙ, парох Доброгостова і вислужений декан Височанський, перенісся до вічности 21. травня у 71 р. життя і 44 літ священства. Покійний був не лише дуже зразковим і ревним священиком, але і визначним нашим громадянином. В обороні прав нашої мови виступав все сміло і непохитно, хоча доводилось йому нераз і кару заплатити. В своїй парохії Доброгостів, де трудився 17 літ, заложив кооперативу, читальню „Просвіти“, кружок „Сільського Господаря“, кружок Рідної Школи і до смерти був провідником в тих установах. Доказом, як покійний, не зважаючи на своє слабе здоровля і старий вік, ревно трудився на нашій рідній ниві, нехай послужить факт, що був він точним передплатником кільканацяти українських часописів. Похорон відбувся 23. травня при участи 13 священиків і при великім здвизі народа. Покійний полишив по собі загальний жаль серед кондекανальних і своїх парохіян. Зазнав покійний і немало прикростей в своїм житті. Перебув пекло Талергофське та полишив безнадійно хору і невиліччу дружину. Вічна йому память!

СПОРТ.

АВТОМОБІЛЕВІ ПЕРЕГОНИ У ЛЬВОВІ.

Треті міжнародні автомобілеві перегони відбудуться у Львові в неділю 11. ц. м. у трикутнику вулиць: Пелчинської, Стрийської і Кадецької. Тренінги, як ми подали вже вчора, відбудуться в пятницю і суботу (9. і 10. ц. м.) від год. 4—6. рано. Зацікавлення тими перегонами в цілому Львові величезне.

ЯК ПОВОДИТИСЯ ПІДЧАС АВТОМОБІЛЕВИХ ПЕРЕГОНІВ У ЛЬВОВІ.

Городське Староство видало окремі приписи в цій справі: 1. У днях 9. і 10. ц. м. підчас тренінгу траса перегонів (Пелчинська, горішня Зиблікевича, св. Софії, Стрийська, Кадецька) буде зачинена від 4—6 для возів і обмежена для людей. 2. Дня 11-го підчас самих перегонів поліція зачинить зовсім трасу від 11-ої год. до 19-ої. 3. Дня 11-го від 11-ої год. публика зможе ввійти на терен перегонів тільки за білетами до год. 14.10 з вийнятком до трибуни на пл. св. Софії, куди доступ вільний увесь час. 4. Мешканці домів в обсязі перегонів дістануть перепустки. 5. Дня 11-го від хвилини, коли зачинять трасу, доїзд до трибун дозволений тільки від вул. Зиблікевича до год. 14.10 і то для приватних авт зназначками, виданими Автом. Клюбом (вул. Клем. Тапської ч. 3). Доїзд на Східні Торги та спортові площі вільний тільки через вулиці: Яблоновських, Волоську, св. Софії, Понінського, Вулецьку. 6. Підчас перегонів тільки урядовці з перепусками зможуть входити на трасу. 7. Перехід для публики через трасу дозволений містками понад трасою. 8. Брами підчас тренінгу і перегонів мусять бути зачинені. 9. Ніяких збірок на трасі робити не вільно.

СОКІЛ (ЗОЛОЧІВ) — МЕТА (ЛЬВІВ).

В суботу 10. ц. м. відбудуться на площі С.-Б. змагання в коп. мячі між дружинами „Сокола-Золочів“ і „Мети“ (Львів). Змагання починаються в год. 5. пополу.

„РУСЬ“ МИСТЦЕМ ЗАКАРПАТТЯ.

Ужгородська „Русь“ закінчила всі 6 змагань за мистецтво підкарпатської жупи без одної програної чи хочби невирішеної. Стрілила 46 воріт, дістала всього 6, зайвий раз доказуючи, що на Закарпатті не має нині собі рівного противника. Тепер гратиме „Русь“ уже за аматорське мистецтво Словаччини з мистцями поодиноких груп.

КАЛУШ. У. С. К. „ЧАЙКА“ — У. С. К. „ЯМНИЦЯ“ (КАЛУШ) 4:1.

На перший день Зелених Свят загостила до Калуша перша сільська дружина копаного мяча „Ямниця“ з Ямниці, пов. Станиславів, яка розіграла футболеві змагання з українським спортовим клюбом у Калуші „Чайка“ з висліду 4:1 в хосен „Чайки“. Не зважаючи на вислід, сільська дружина запрезентувалася якнайкраще. В деяких моментах була навіть грізним противником „Чайки“, а вислід гри спричинений тільки стріловою недиспозицією гостей. Суддя п. В. Решетилович. — Побажатиб, щоби наше село видавало більше таких дружин, як „Ямниця“; тоді пошириться резервуар, з якого допливатиме кращий матеріял до українських репрезентаційних клюбів, а рівночасно і наш спорт. рух значно оживиться.

Листування Редакції.

Ор. От. в Т.: Вашу прегарну статтю будемо старатися помістити в найкоротшому часі, але з цензурних причин мусимо поробити в ній поважні зміни. Все інше отже евент. і статтю про більшовицькі суди, помістимо пізніше (у вакаційних місяцях).

Вп. Авторів дописів, які ургують у справі їх поміщення, повідомляємо, що все, що можна буде використати, помістимо в найближчих днях. Очевидно — в першу чергу містимо ті дописи, які написані читко й виразно і в яких не треба багато справляти.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 9. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (вист. Ст. Ярача).

Субота, 10. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (вист. Ст. Ярача).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 9. червня год. 7.30 веч. „Невпійманий“.

Неділя, 11. червня год. 3.30 попол. „Викрадена наречена“.

Неділя, 11. червня год. 7.30 веч. „Невпійманий“.

Кіна.

АДРІЯ: „Жертвенна ніч“.

АПОЛЬО: „Біля одаліска“ (Дон Хо е Мохіка).

АТЛЯНТИК: „Земля нічия“.

КАСІНО: „Жінка з другої руки“ (Жан Гарльов).

КОЛІСЕЙ: „Побіджені побідники“, ревія „Весела осмішка“; „Щось пищить у траві“.

КОПЕРНИК: „Д-р Моро“ (на основі Велса).

МАРУСЕНЬКА: „Д-р Моро“ (на основі Велса).

МІРАЖ: „Конгоріля“.

МУЗА: „Нагана“.

ПАЛЯС: „Екстаза“.

ПАН: „Чоловік, якого я вбила“, „Тайна секретарки“.

ПАСАЖ: „Ковбой з Арізони“ (Кен Мейнард).

СТИЛЕВЕ: „Бейбі“ (Анні Ондра), ревія: „Коли дівчатка йдуть спати“.

ХИМЕРА: „Сатана зависти“ (Гері Купер).

УТІХА: „Блудні вогні“, ревія „Бомба“.

Закордонне радіо.

Пятниця, 9. червня 1933.

Копенгаген (281,2) 21.00 Вокальний концерт, 22.15 Данська музика; **Міляно** (331,4) 17.00 Камер. музика; **Гельсінгфорс** (368,1) 16.40 Скрипка, 19.30 Концерт; **Берлін** (419) 16.30 Вес. авдиція, **Білгород** (429,7) 16.00 Циг. музика, 19.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт у честь Аріоста; **Прага** (488,6) 19.00 „Заручини в сні“ оп. Красе; **Відень** (518,1) 11.30, 12.00 Квартет, 16.30 Грігова соната (віольончеля, фортепян), 19.10 Військ. орхестра, 20.20 „Кожен є ковалем свого щастя“, песа Цофа; **Харків** (937,5) 9.00 Музика для дітей, 10.00 Музика для роб. молоді, 13.50 Муз. літ. авдиція, 15.00 Давня рос. музика, 16.30, 18.00 Концерт, 19.00 Симф. концерт із Української Фільгармонії; **Париж** (1724,1) 13.05 Шопенові твори в вик. Недільського, 21.00 „Травіята“ оп. Вердія.

Субота, 10. червня 1933.

Братислава (279,3) 11.05 Концерт; **Міляно** (331,4) 20.45 Військ. орхестра; **Гельсінгфорс** (368,1) 16.40, 19.25 Спів; **Білгород** (429,7) 16.00 Пісні; **Рим** (441,2) 20.30 „Отельо“ оп. Вердія; **Прага** (488,6) 12.30 Популярна музика; **Відень** (518,1) 11.30 Капеля, 19.25 „Золото Рену“ оп. Вагнера; **Харків** (937,5) 9.00 Арії, дуети, 13.50 Смичкова музика, 15.00, 18.00, 19.00 Концерт.

Львівське радіо.

Пятниця, 9. червня 1933.

12.10, 15.35 Грамофон; 16.00 Фр. рекламове мистецтво; 16.15 Грамофон, Сільва рерум; 16.40 Знавці краю та краєзнавство; 17.00 Трубна орхестра; 18.00 Фортепян (Льоля Бросін!); 18.20 Легка й танк. музика; 19.00 Літер. фейлетон; 19.15 Всячина; 19.30 Фейлетон; 20.00 Симф. концерт; 22.00 „Подорожі до далеких країн“; 22.15 23.00 Танк. музика.

Субота, 10. червня 1933.

12.10, 19.10 Грамофон; 15.35 Для дітей: „Народини світлячка“; 16.00 Грамофон, Сільва рерум; 16.40 „Рафаель“ відч.; 17.00, 17.30 Авд. для хорих. Сальонова орхестра; 17.40 Відчит; 18.00 Легка й танк. музика; 18.35 Всячина; 18.55 Діяльність і мета Т-ва опіки над молодю; 19.30 „Золото Рену“ оп. Вагнера, Спортові вістки; 22.05 Шопенів концерт; 22.40 Фейл.: „Народня основа“; 23.00 Танк. музика.

Присилайте передплату

БІРЖА.

ГРОШІ.

У четвер філія Банку Польського у Львові платила за доляра 7.35. На неофіціяльній біржі курс доляра був 7.37 зол.

Золото: доляри 9.19—9.22; корони 38.30—38.70; франки 36.40—36.70; дукати 84.80—85.20.

Срібло без змін.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.25, 124.56, 123.94; Голяндія 358.80—358.75, 359.65, 357.85; Льондон 30.23—30.19, 30.36, 30.06; Париж 35.09, 35.18, 35.00; Прага 26.53, 26.59, 26.47; Швайцарія 172.30, 172.73, 171.87; Стокгольм 155.50, 156.25, 154.75; Італія 46.39, 46.62, 46.16; Берлін 208.

Акції.

Банк Польський 73 і одна четверта — 74 і одна четверта.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	29·—	29·50
Пшениця збірна	26·50	27·—
Жито одноціле	14·75	15·—
Жито збірне	13·75	14·25
Ячмінь двір. одноцілий	13·25	13·75
Ячмінь на мливо	11·—	11·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	9·50	10·—
Кукурудза краєва	13·75	14·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	13·—	15·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	6·50	7·—
Вика сіра	6·—	6·25
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	1 ·—	12·50
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	7·—	7·25
Висівки пшеничні	6·75	7·—
Пшоно	24·—	26·—
Просо краєве	15·—	15·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	30·50	31·—
Пшениця збірна	28·—	28·50
Жито одноціле	16·25	16·50
Жито збірне	15·25	15·75
Ячмінь на мливо	12·50	12·75
Овес збірний	10·—	10·50
Мука пшен. люксусова	59·50	60·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	30·—	30·50
Висівки житні	7·50	7·75
Висівки пшеничні	8·—	8·25
Крупи ячмінні грубші	22·—	24·—
Пшоно ч. 1	31·—	33·—
Пенцак ч. 10	22·—	24·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“:

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 8. VI.: З огляду на слабу тенденцію ціни на масло не подаємо. Молоко 17 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60. Тенденція слаба на всі артикули.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Бурса ім. І. Франка в Яворові приймає з новим шк. роком на утримання учнів народніх шкіл і гімназії — за місячною оплатою I — 45 зол., II — 30 зол., грішми або харчами. Бурса приміщена в будинку гімназії, ведена згідно з усіми вимогами гігієни. Зголошення приймає щоденно Управа, найпізніше до 10. серпня. — **Управа.** 2111 1—2

Найстарша українська фахова школа Т-ва „Просвіта“ у Львові ул. Корняктів 1, приймає щодень 10—12 **вписи** на 3-річну науку, курси абітурієнтів і кооперативні. — **Управа.** 2079 3—3

Виділ Т. У. С. К. „Обнова“ повідомляє своїх членів, що останні ширші сходини відбудуться в неділю 11. VI. ц. р. в год. 9.45 в домівці Т-ва. Участь усіх членів обовязкова. 2117

Замкнені реколекції для Студенток відбудуться в днях 23. VI. — 3. VII. 1933 в Інституті СС. Василіянок, Длугоша 17. — Зголошення приймає Управа Марійської Дружини Студенток у Львові, Длугоша 17, вівторок 14—15 год., пятниця 17—18 год. Оплата за удержання 6 зол., евент. знижка. 2112 1—2

Позір! 20-ліття матури! Товариський зїзд абітурієнтів бувшої української державної гімназії в Тернополі з року 1912-13 відбудеться з цієї нагоди **дня** 29. червня ц. р. Заяву на участь слати негайно на руки о. Андрія Стасюка — Тернопіль, вул. Жайвірки 17. — **Комітет.** 2097 2—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

НАШИМ СВЯЩЕНИКАМ! Малюйте Ваші церкви лише італійським способом „Фреско“, бо це дає запоруку тревалости і виключає всяку пізнішу віднову. Праці „Фреско“ переймає **Т. ВАЦИК, а. маляр. Львів, Зьрудляна 27/I.** з лист. П. Замкевича. 1828 7—8

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ „МОТРЯ“, інсценізація повісти Б. Лепкого в опрац. Лужницького-Лісевича, дозволена старостом гродським до вистав. Ціна 1.50 зол. Хто замовляє 5 штук платить за чотири, порто 50 сот. Гроші слати згори на адресу: **М. Матвійчук,** Львів, Домініканська 4, III. 2069 4—5

УНЕВАЖНЮЮ згублену військову книжочку на імя Іван Гусак, ур. дня 12. VI. 1906. в Самборі. 2099 2—2

ФОРТЕПЯНИ, ПЯНІНА знамениті, першорядних фабрик від 900 зол. продає, міняє **ГАНАК,** Пілсудського 21, I. 3—10

КУПЛЮ дім із садом і городом. Зголошення під „Сад“ до Адм. „Діла“. 3—4

4-ПОКОЄВЕ мешкання Куркова 38 до винайму. Відомість у сторожа й адвоката Вурцля, Словацького 18. 2107 2—2

ВІЛЛЯ „НЕЗАБУДЬКА“ в Дубині почта Сколе (3 км.), залізнича стація та ріка в місці, соняшні веранди, кімнати з удержанням або без, по приступних цінах віднаймає Олена Охримовичева. 2108 2-2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОДЯКА.

Пронизливий смуток навістив Рідну Школу та її установи. Її довголітній Великий Керманич і Провідник, Ілля Кокорудз, розпрощався на віки із тим світом. Біль огорнув серця рідношкільної громади по втраті улюбленого Голови. Цей наш біль ділила з нами вся Українська Громада, що втратила зразкового Громадянина. Щиро дякуємо Їй за це.

Зокрема дякуємо всім тим, які виявили свою пошану до нашого б. Голови назверх, маніфестуючи тим чином не тільки свою особисту прихильність і до самої установи та свою вдячність тій золотій руці, що довгими літами зручно управляла рідношкільним кораблем.

Дякуємо передовсім Його Преосвященству Кир Никиті за провід при проводі тлінних останків Покійного із Святоюрської Катедри на личаківський цвинтар.

Дякуємо всім Всечеснішим і Високопреподобним Отцям Духовним за поміч у похороні й відправу панахиди дома. Особливо ми вдячні Впр. Отцю Прелатові Леонтієві Куницькому, пароховi святоюрського Храму за глибокі, повні пошани до Покійного слова виголошені на подвірі Катедри.

Глибоку подяку складаємо Високодостойному Ветеранові, Визначному Громадянинові старшого покоління, Президентові д-рові Костеві Левицькому за таке суцільне піднесення громадських заслуг і чеснот бл. п. Іллі Кокорудза.

Щиро дякуємо Вп. Директорові академічної гімназії д-рові Денисові Лукіяновичеві, за глибоко обдумане щире прощання колишнього директора іменем цього заслуженого заведення.

Дякуємо всім Вп. бесідникам, які у зворушливих словах старалися бодай частинно насвітлити ту епоху, яку створив на рідношкільній ділянці такий заслужений Голова.

Дякуємо всім хвальним установам та громадянам, які чи устно, письмено, чи телеграмами висловили Рідній Школі своє спочуття, чи яких делегації з краю взяли участь у похороні й причинились до його звеличання. Дякуємо всім хорам, а саме Бандуриста; Духовної Семинарії і Вп. ради. Кулчинського та орхестрам „Зорі“ й з Лисинич, які своїми піснями та музикою поширювали по Львові сумну вістку про смерть великого українця. Дякуємо всім тим відомим і невідомим громадянам, які не жаліли ні часу ні труду і своєю участю в похороні віддали останню прислугу й гідно звеличали память трудолюбивого нашого Голови.

Щоби ця велика втрата не обезсилила змагань Рідної Школи на найближчий час, закликаємо ціле наше громадянство — ще тісніше обєднатися біля прапора Рідної Школи й ще вірніше служити їй — для великої національної майбутности.

ГОЛОВНА УПРАВА РІДНОЇ ШКОЛИ.
О. Олекса Базюк. Дмитро Великанович.
Д-р Мирон Коновалець.

З друкарні Вид. Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10. Видає Виданнича Спілка „Діло“. — За редакцію відповідає Олександер Костик.